

Borgbjerg: Jeg skal nøjes med, og maa nok have Lov dertil, ganske kort at svare Ministeren.

Formanden: Ministeren har jo svaret det ærede Medlem, og de Betragtninger, dette kan give Anledning til, hører naturligt hjemme ved Tillægsbevillingslovsforslagets Behandling.

Borgbjerg: Saa er jeg lidt i Tvivl, for Ministerens Svar berørte jo Toldloven og var tillige nogle almindelige politiske Betragtninger, der var knyttet til Toldloven.

Formanden: Ministerens Bemærkninger rørte ret naturligt ved det, det ærede Medlem talte om.

Borgbjerg: Saa vil jeg ogsaa ret naturligt lige røre ved det, Ministeren talte om.

Formanden: Herom kan Diskussionen ikke fortsættes.

Borgbjerg: Jeg skal meget kort svare Ministeren. Den højtærede Minister førte, og det er naturligt, et Forsvar for Arne og Hjem, for sin hele Politik, for sin Ære og Anseelse som Politiker. Men naar han nævnte, at denne Regering havde ofret mere for Arbejdsløshed, for Bolignød o. s. v. end nogen tidligere, ja, saa er det jo ganske naturligt, fordi Arbejdsløsheden og Bolignøden har været større end nogen Sinde tidligere, og fordi Ministeriet — og her er jeg netop bl. a. ogsaa ved Toldloven — ved hele sin Erhvervspolitik, og det var det, jeg havde omtalt i min første lille Tale, ikke for Alvor vilde gøre noget til Fordel for Byerhvervene, som kom i Strid med en eller anden gammel Doktrin, hvorpaa Ministeriet og dets Parti levede. Det er det, jeg har bebrejdet Regeringen. Det har den ikke vovet. Den var nogle Øjeblikke lige ved det, gjorde et lille Skridt til Siden, veg altid tilbage, fordi den turde ikke, kunde ikke, der var Hensyn, der bandt den, agrariske Interessesensyn og gamle Doktriner, som gjorde det umuligt for den virkelig at hjælpe Byerhvervene i den vanskelige Krise, og derved bliver naturligvis ogsaa Udgifterne til Arbejdsløshed, Bolignød o. s. v. større, end det ellers var nødvendigt.

Jeg maa altsaa ikke komme nærmere ind paa det og skal da kun lige sige om Militærvæsenet, at jeg kan ikke anerkende, der er sket noget væsentligt Fremskridt der, iknap nok anerkende, at der er sket

nogen væsentlig Nedgang. Hvorledes det i saa Henseende forholder sig, kan først vise sig, naar man kan sammenligne det sidste Statsregnskab med det kommende, men dette vil først foreligge til Efteraaret, og saa er Valget, heldigvis for de Herrer, overstaaet. Saa først kan Sammenligningen drages. Men vi har faaet et Militærvæsen, hvorm selv sagkyndige siger, at det betyder unyttigt bortødslede Midler paa 50—60 Mill. Kr. og, hvis det skulde bruges, unyttigt ofrede Strømme af Blod.

Jeg tør næsten ikke, men vil lige sige om Invalide- og Aldersrenteloven, at disse Reformkrav havde man, blandt andet ved Virksomhed fra vor Side, faaet lagt i et saa fast Leje, at noget maatte der gøres, men Ministeriet valgte ikke sammen med Radikale og Socialdemokrater at gaa den lige, demokratiske Vej; ved Aldersrenteloven gennemførte man et godt Princip paa den uheldige Maade, at nogle af de daarligst stillede blev daarligere stillet, end de var tidligere, til Gengæld er nogle lidt bedre stillede blevet noget bedre stillet.

Men det, jeg vilde svare paa, og der overskrider jeg ikke, hvad jeg har Lov til, selv overfor en streng Formand, var Ministerens korte Bemærkning til mig — naar jeg siger en streng Formand, har jeg ikke dermed sagt, at det gælder vor højtærede Formand, som jeg har overmaade stor Højagtelse for, og hvis Bortgang fra Formandspladsen jeg sikkert med alle i denne Forsamling i høj Grad beklager. Den højtærede Minister sagde, at dette Ministerium, hans Ministerium, var ikke kommet i Mindretal: det havde stadig sin parlamentariske Berettigelse; der var ikke sket nogen Afstemning her i Tinget, som havde ført til et Mistillidsvotum. Ja, det er en fuldkommen rigtig Betragtning, den højtærede Statsminister gjorde gældende, at et Ministerium kan sidde parlamentarisk berettiget, selv om det ikke har et fast parlamentarisk Flertal i denne Sal, og det er i hvert Fald foreløbig vanskeligt at faa et saadant under den nuværende Forfatnings- og Valgordning — jeg har sagt, at der kommer maaske om ikke saa længe den Tid, da det bliver anderledes. En Regering kan sidde parlamentarisk berettiget uden at have et fast parlamentarisk Flertal i et enkelt Parti, men det, jeg tænkte paa, var, at naar en Regering har en stor Opgave, som den mener og som den siger, det er nødvendigt at løse af Hensyn til hele Stillingen her i Landet, saaledes som nu Ministeriet har den samlede Valutaplan, og ikke kan gennemføre denne Valutaplan eller en anden lig-